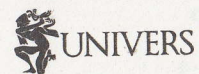
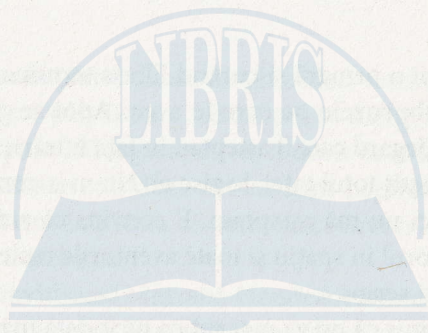

K.J. MECKLENFELD

**Hendrik de Mol
și
Planeta de Jad**

CUPRINS

1. Sfera de jad	7
2. Misiunea secretă a lui Orson	17
3. O chestiune duhnitoare.....	32
4. Din nou orfan	39
5. Tunelurile iubite	44
6. Cârțița, rața și buburuza	52
7. Diversiune pufoasă.....	63
8. Una caldă, una rece	70
9. Nici o vrăjitoare	78
10. Din nou pe Planeta de Pluș.....	83
11. O discuție nu tocmai secretă	96
12. Vești rele	104
13. În prag de război	111
14. În misiune.....	120
15. Planeta de Jad	126
16. Coliba de jad.....	132
17. Luați prizonieri.....	145
18. Partea Întunecată a Planetei de Pluș	156
19. La Celălalt Tu	159
20. O apariție monstruoasă.....	166
21. O întâlnire monstruoasă.....	173
22. Coana Wilhelmina și Planeta Monștrilor.....	181
23. Pădurea Tânguirii	188
24. În armata lui Calavera.....	196
25. Agentul 888.....	202

26. Doi în unu.....	212
27. Prinși la mijloc.....	221
28. Înghițiți de vii.....	228
29. Blobciu!.....	234
30. Adio, Berend!.....	241
31. Înapoi pe Planeta de Plus.....	247
32. Rezistența de Plus.....	256
33. O surpriză neplăcută.....	263
34. Copilul de piatră.....	272
35. Jad.....	279
36. Înapoi pe Pământ.....	292
Epilog.....	299

CAPITOLUL 1

Sfera de jad

Hendrik de Mol deschise ochii și privi Planeta de Aur. Deasupra patului său, animate de aerul încălzit de lumina soarelui de dimineață, se roteau încet planetele prinse în sistemul solar dăruit de bunicul Martinus. Sclipind, printre ele, Planeta de Aur, nava în miniatură pe care i-o dăduse Tao, dragonul-zmeu, după prima și ultima dată când făcuseră împreună o călătorie cu uriașa navă-planetă. După aceea, Hendrik știuse cu siguranță ce va dori să devină în viață: avea să fie cosmonaut. Avea să piloteze nave spațiale care urmau să cucerească spațiul. Avea să devină cel mai priceput pilot din întregul Univers Cunoscut, avea să...

„Întâi va trebui să termin școala primară“, își spuse el, alungând gândurile de viitor.

Lumina strecurându-se în cameră prin geamul deschis îi spunea că este vremea să se dea jos din pat și să se pregătească de școală. Privi ceasul de pe noptieră. Cadou de la bunicul Martinus, micul ceas-moară începea să cânte o melodie veselă, iar roata morii pornea să se învâртеască atunci când era timpul să sune alarma. Mai avea exact cinci minute.

Hendrik puse mâinile sub cap și decise să rămână întins, visând cu ochii deschiși.

„Of, ce păcat că nu există o școală de cosmonauți pentru cei de vârsta mea! Aș fi cel mai bun din clasă, știu sigur! Iar

roșcovanul acela de Floris nu și-ar mai permite să facă glume pe seama mea pentru că sunt mai mic decât el!“

Numai să fi fost posibil să capete din nou forma de cârțiță de pluș pe care o dobândise în timpul aventurilor cu Planeta de Aur! I-ar fi arătat el lui Floris! L-ar fi provocat la duel cu săbiile luminoase.

„Probabil Floris ar deveni un vierme din poliester, dacă ar fi transformat în jucărie“, visa Hendrik cu ochii deschiși. „L-aș tăia în două cât ai zice omidă!“, își spuse el făcând un gest ca și când ar fi avut în mână sabia sa luminoasă.

Bineînțeles că apoi l-ar fi dus la Spitalul pentru Jucării de pe Planeta de Pluș și acolo l-ar fi cusut doctorii la loc, dar ce bine ar fi fost ca totul să se întâmple pe Planeta de Pluș, nu pe Pământ! Problemele sale ar fi fost mult mai simplu de rezolvat.

Suflă către Planeta de Aur, care acum se găsea exact deasupra capului său. Aceasta începu să se rotească ușor, aruncând din vârful piramidelor sclipiri aurii pe pereții camerei sale.

Din întregul sistem de planete, favorita lui Hendrik era Planeta de Aur, bineînțeles, însă următoarea, fără nici un dubiu, era o mică sferă verde de jad. Bunicul Martinus o agățase în sistem cu mâinile sale, drept contra-greutate pentru Saturn cel mare.

Ocazional Hendrik desfăcea de pe firul său sfera verde ca să se joace cu ea. Jocul, un puzzle tridimensional, era alcătuit din șapte sfere de jad sculptate, una în interiorul celeilalte. Fiecare dintre ele era un animal fantastic. Sfera cea mai mare dintre toate, cea de la exterior, era un dragon chinezesc. Următoarea, imediat sub dragon, era o pasăre phoenix ce învăluia cu aripile ei sferă următoare, o broască țestoasă înaripată. Lui Hendrik îi luase ceva timp să identifice fantasticele animale sculptate din ultimele sfere. Descoperise că a patra era un șarpe de mare, a cincea un tigru cu coarne

și a șasea un elefant de jad cu patru colți. Ultima sferă, cea mai mică dintre toate, aflată în centrul tuturor, era un ibex, o capră sălbatică cu coarne uriașe. Hendrik o descoperise într-o seară, după ce reușise să aranjeze celelalte sfere în așa fel încât să ajungă la miez. Spre surpriza sa, toate cele șapte sfere se luminară, iar din mijloc izbucni pentru o fracțiune de secundă o rază verde. Aprinsese lumina curios, dar lumina verde dispăru. Fugi cu sfera de jad la bunic, care zâmbi și spuse:

– A fost a mea și acum este a ta. Mi-a fost dată drept răsplată pentru o faptă bună. Cel care mi-a dat-o mi-a spus că sfera îmi va îndeplini cea mai arzătoare dorință. Nu am folosit-o fiindcă m-am gândit că va veni o zi când tu vei avea nevoie de ea mai mult decât mine. Tu ai toată viața înainte.

– Cea mai arzătoare dorință? zise Hendrik bucuros. Grozav! Vreau să devin pilot de navă spațială, explorator al spațiului, cel mai grozav pilot din întreaga istorie a omenirii, să descopăr următoarea planetă pe care omenirea va putea trăi...

– He, he, ai enunțat deja trei dorințe, și dacă nu te întreuream mai adăugai vreo câteva, răsă încetișor bunicul. Va trebui să alegi doar una dintre ele, pe cea mai arzătoare.

Hendrik tăcu și căzu pe gânduri.

„Doar o singură dorință arzătoare“, își spuse el.

– Și apoi? Dacă mă hotărâsc la una singură, ce am de făcut ca să se îndeplinească? îl întrebă el pe bunicul Martinus, uitându-se curios la sfera verde.

– Acesta este un mister pe care va trebui să îl dezlegi, spuse bunicul zâmbind hâtru.

Hendrik își pusese apoi, pe rând, nenumărate dorințe, dar sferile nu păreau să-l fi auzit. Chiar și dintre cele mai simple, de genul „vreau să fiu iar cârțiță de pluș, iar Floris vierme de poliester ca să-i arăt eu să se mai ia de mine“, nici una nu fusese îndeplinită.

Acum sfera cea verde se rotea încet în sistemul de planete din camera sa, lucind palid și amintindu-i de bunicul său.

Ah, cât îi lipsea bunicul Martinus! El ar fi găsit o soluție la problema sa cu Floris.

În unchiul Severin nu putea pune nici o bază, ba chiar dimpotrivă, acesta îl persecuta mai rău decât Floris. Bunicul Martinus își iertase fratele, ba chiar îl lăsase să se mute cu ei în Muzeul Jucăriilor.

– Suntem, și eu, și Severin, bătrâni, ne numărăm zilele, nu anii, de acum înainte, îi spusese el lui Hendrik când acesta protestase.

După ce se întorsese cu coada între picioare de pe Planeta de Aur, Severin era nevoit să își ducă viața într-un cărucior cu roțile. Singurul lucru bun era că Hendrik îl putea evita ușor.

„Dar ce-ar fi să încerc să îi spun mamei?“, se întreabă pentru a mia oară Hendrik. „Oare va râde de mine? Nici nu sunt sigur că m-ar asculta“, își zise el mai departe. „În ultima vreme pare atât de preocupată. Probabil ceva la serviciu...“

Ca și când i-ar fi auzit gândurile, ușa camerei sale se deschise și mama lui se ivi somnoroasă în cadrul ușii.

– Bună dimineața, dragul meu, spuse Reina zâmbind și aranjându-și părul zburlit. Ești deja treaz? Bravo. Ești tu drăguț să pui masa pentru micul dejun? Vin și eu în câteva clipe, zise ea și dispăru în direcția băii.

Hendrik auzi apoi dușul.

După câteva secunde, ceasul bătu ora fixă. Se auzi melodia binecunoscută, iar roata miciei mori începu să se învârtească. Hendrik opri alarma ceasului și se ridică din pat nu cu foarte mare avânt.

– E musai să fac ceva. Nici nu mai am chef să merg la școală, spuse el încet. Dacă o țin tot așa, ajung iarăși să îmi petrec restul vieții prin tunelurile din Muzeu.

După ce bunicul se dusese, Hendrik nu mai voise să folosească tunelurile construite de acesta în întreaga clădire. Prea mult îi aduceau aminte de vremurile în care suferea de teama de spațiile deschise și de bunicul. În loc să se strecoare prin tuneluri pentru a ajunge din camera sa la parter sau în bucătărie, acum folosea, ca orice copil normal, scările. Cât despre căsuța din bătrânul stejar, nu mai avea nici o problemă să traverseze curtea din spate a Muzeului și să se suie pe scară.

Se spălă pe față, se îmbracă de școală și coborî abătut spre bucătărie.

Mama sa fu la fel de absentă și în acea dimineață, precum fusese în ultimele zile.

– ... poftim? spuse ea către Hendrik care o întrebase ceva.

– Întrebam dacă totul e-n regulă la serviciu, zise Hendrik mușcând din felia de pâine unsă cu gem de căpșune.

Spusese de fapt „cum să fac să scap de un băiat care râde de mine, mă înghiontește tot timpul și face glume pe seama mea în fața clasei, dar din păcate e Floris, băiatul primarului, și nimeni nu îndrăznește să îi spună ceva“, dar mama sa nu îl auzise.

– A, da, am un proiect interesant, spuse mama sa. Dar astăzi vin să mâncăm împreună, promit, spuse ea zâmbind. Uite, ca să mă revanșez pentru că te-am lăsat cam singur în ultimele zile, îți fac eu tartinele pentru școală.

Din nefericire, pe una dintre felii pusese unt de arahide și salam (vai!), iar pe cealaltă gem de coacăze și cașcaval cu chimion (și mai vai!), dar Hendrik nu spuse iarăși nimic. Le luă ca și când ar fi fost ceva foarte normal să ai tartine cu așa niște combinații ciudate, mulțumi frumos și plecă să se spele pe dinți. Apoi își luă rucsacul pregătit din seara trecută și se pregăti să iasă pe ușă.

– Vino să te sărut, dragul meu, îi spuse mama sa. Mulțumesc pentru micul dejun, a fost delicios.

Nu mâncase mai nimic din ceea ce pregătise Hendrik, doar băuse câteva cafele și suc de portocale proaspăt stoarse.

– Of, cât de mândru ar fi fost bunicul Martinus să te vadă, zise ea dându-se un pas înapoi și uitându-se la Hendrik care era îmbrăcat în uniforma lui de școală.

Haina de postav verde cu guler maroniu și ghinde brodate pe manșete îl făcea tare chipeș, iar șapca, așezată puțin pe o parte, îi dădea un aer mai serios.

Hendrik ezită pentru o secundă dacă să mai încerce o dată să deschidă discuția despre Floris, dar unchiul Severin apără pe coridor, în scaunul său cu rotile.

– Și eu îți mulțumesc pentru tartine, mamă, spuse Hendrik.

O văzu pe Hildegard ieșind pe poartă, îmbrăcată și ea în uniforma ei verde, și se grăbi să o ajungă.

Abia alergase câțiva pași, când mama sa îl strigă:

– Hendrik! Ți-ai uitat cheile! strigă ea fluturând monstrulețul portocaliu de pluș pe care îl avea Hendrik drept breloc.

Hendrik se întoarse în fugă, luă cheile și fugi spre Hildegard.

Flutură încă o dată din mână către mama sa rămasă în cadrul ușii, înainte de a coti și a o pierde din vedere.

Toamna venise în Siepelstad. Copacii începeau să își scuture frunzele galbene și portocalii, iar diminețile erau cețoase.

– Ți-ai făcut tema la mate? întrebă Hildegard veselă. A fost ușoară, nu?

Hendrik mormăi ceva. Făcuse doar un sfert din exercițiile date de profesorul Wortel. Prefera să își petreacă timpul în Muzeu, decât să facă teme la matematică.

Hildegard țopăia în fața lui, plină de entuziasm. Liliacul de pluș agățat de fermoarul rucsacului ei se clătina vijelios la stânga la și la dreapta, de parcă ar fi dorit să-și ia zborul.

– Da, și eu mi-aș lua zborul dacă aș putea, mormăi Hendrik pentru sine.

Hildegard continuă să sporovăiască tot drumul până la școală. Pe măsură ce se apropiau, Hendrik devenea din ce în ce mai prost dispus. Iarăși trebuia să dea piept cu Floris, băiatul primarului. Acesta își făcuse un obicei din a-l acosta la intrarea pe poarta școlii. Nu numai pe Hendrik, de fapt. Toți copiii veniți la ore trebuiau să treacă printre cei din gașca lui Floris, așezați de cele două părți ale intrării. Cei din clasele mici trebuiau să-și plătească intrarea în bani sau jucării, sau să le cedeze vlăjganilor gustarea de prânz. Dintre cei mai marișori erau unii care protestau – unii erau lăsați să treacă, alții erau bumbăciți bine până cedau.

Hendrik începuse să se gândească serios să caute o altă intrare în școală, doar ca să nu mai treacă iarăși prin același calvar.

Aproape ajunseseră. Acum începea să-i pară rău că duminică, în loc să își petreacă ziua făcând ordine în Muzeu, nu se dusesse să caute o altă cale de a intra în școală.

La poarta din fața școlii se auzeau deja râsete și zgomote de îmbrânceli. Era una dintre acele zile.

Hendrik se opri brusc în mijlocul trotuarului și zise cu voce răgușită:

– Nu merg azi la școală. Sunt bolnav.

Hildegard se uită la el fioros.

– Hendrik de Mol! Doar nu vrei să spui că ai de gând să chiulești de la școală din cauza găștii lui Floris?

– Ăă... spuse Hendrik, nu...

Dar Hildegard nu îl mai ascultă, ci îl luă de braț trăgându-l aproape cu forța după ea.

– Nu a venit ziua aceea în care ai să îi dai satisfacție ticălosului de Floris chiulind, m-ai auzit? Cum vrei tu să devii cosmonaut dacă nu înveți matematică?

Hendrik păși șovăielnic alături de Hildegard.

Ajunseră la poartă.